

Arrest

nr. 211 326 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. WINTERS
Sommisstraat 1
3930 HAMONT-ACHEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij en haar Belgische partner leggen op 11 april 2012 te Hechtel-Eksel een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 4 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Inzake deze aanvraag neemt de burgemeester van Hechtel-Eksel op 30 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om

het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 6 december 2013 met nummer 115 160 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen. De burgemeester van Hechtel-Eksel neemt op 19 december 2013 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De verzoekende partij dient op 19 december 2013 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Er wordt haar op 7 mei 2014 een elektronische F-kaart afgeleverd, geldig tot 18 april 2019.

1.4. Op 8 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 19 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: [S.]
Voorna(a)m(en): [M.]
Nationaliteit: Gambia
[...]*

*+ [T.B.] [RR: ...]
Nationaliteit: Gambia*

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 19.12.2013 in functie van zijn wettelijk samenwonende partner, zijnde [K.,W.M.] [RR: ...], van Belgische nationaliteit. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Immers, overeenkomstig de gegevens van het rijksregister werd de wettelijke samenwoning op 3.12.2015 stopgezet en is er geen gezamenlijke vestiging meer. Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd betrokkene op 08.01.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. De brief werd aan betrokkene betekend op 15.01.2018. Deze brief stelt daarenboven duidelijk dat tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart betrokkene er aan gehouden is alle relevante wijzigingen in zijn situatie aan onze dienst door te geven.

Daarop werd door betrokkene een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd voorgelegd bij [S.] NV dd. 1.02.2016 en bijbehorende loonfiches voor de periode van september 2015 - december 2016, januari, februari, april, mei, juni, juli, november, tot december 2017.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd is geweest met referentiepersoon van 31.01.2012 tot 11.10.2012 en van 12.11.2012 tot 01.07.2015. Betrokkene is bijgevolg geen 3 jaar aaneensluitend gezamenlijk gevestigd geweest met referentiepersoon. Betrokkene diende sedert 8.07.2011 reeds enkele aanvragen tot verblijf en asiel in, dewelke allen niet tot een positief resultaat hebben geleid. Hij zou het Belgische grondgebied binnen gereisd zijn op 6.07.2011. Er kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene aantoont heden te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Dat betrokkene reeds enkele jaren tewerkgesteld is, is zonder meer een positief element. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen wel degelijk aantoont dat hij werkwilbig is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever {in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38} vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging moet geweest zijn, niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 19.12.2013) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog relatief kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers meer dan 35 jaar lang in zijn land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie, kan opgemerkt worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten voorlegde. Nergens uit de voor DVZ beschikbare documenten blijkt dat er sprake is van een sociale en culturele integratie dat het beëindigen van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Tot slot, wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Dit gegeven wordt nergens betwist. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat hij heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Op 05.02.2017 werd betrokkene vader; het kindje [T.B.] van Gambiaanse nationaliteit, werd geboren te Overpelt. De moeder van het kind, [T.A.], zou illegaal in het land verblijven. Afgezien van de vermelding op de geboorteakte is er effectief geen enkel spoor van haar in het rijksregister noch in het Rijk. Of zij heden nog steeds op Belgisch grondgebied zou verblijven is bijgevolg ook niet duidelijk. Voorts werd er niets voorgelegd met betrekking tot een eventuele relatie tussen beiden. Voor zover zij toch een relatie zouden hebben aangeknoopt, dient opgemerkt te worden dat het het koppel vrij staat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Gezien de jonge leeftijd van het kindje en gezien niet duidelijk is waar de mama van het kindje heden is, is het aangewezen dat hij zijn vader volgt.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Verzoeker is van oordeel dat de bovenvermeld artikel van de vreemdelingenwet en de vermelde rechtsbeginselen geschonden zijn.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoeker.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

Artikel 42quater Vreemdelingenwet stelt:

[...]

Verzoeker heeft samen met de referentiepersoon [K.W.M.], van Belgische nationaliteit, op 11.04.2012 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op het gemeentehuis van Hechtel-Eksel.

Deze verklaring van wettelijke samenwoning werd eveneens op 11.04.2012 geregistreerd in het rijksregister.

Verzoeker vroeg met de referentiepersoon de gezinshereniging via aanvraag dd. 19.12.2013 en bekam verbljfsrecht als familielid van een EU-burger.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

De wettelijke samenwoning/het geregistreerd partnerschap werd op 03.12.2015 stopgezet. (zie bestreden beslissing: info uit rijksregister).

Bijgevolg speelt artikel 42quater §4, 1° vreemdelingenwet in het voordeel van verzoeker en is art. 42quater §1, 4° is niet van toepassing.

Het verblijf van verzoeker werd derhalve onterecht beëindigd, daar het geregistreerd partnerschap meer dan 3 jaar heeft geduurd (11.04.2012-03.12.2015) tot aan de beëindiging ervan in het rijksregister waarbij verzoeker en de referentiepersoon al die jaren in België hebben samengewoond.

Ook wordt niet betwist dat verzoeker voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 42quater §4, tweede lid.

De verwerende partij heeft genegeerd dat verzoeker valt onder de bovenvermelde uitzonderingscategorie hetgeen een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inhoudt.

De verwerende partij verwijst geheel onterecht naar de totale duur van de gezamenlijke vestiging, met name dat deze niet onafgebroken 3 jaar geweest zou zijn.

Het verblijfsrecht van verzoeker werd erkend op grond van zijn wettelijke samenwoning/geregistreerd partnerschap, afgelegd en geregistreerd op 11.04.2012.

Uit artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet blijkt dat er voor wat betreft wettelijk samenwonenden/geregistreerde partners, het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd, maar niet wanneer dat geregistreerd partnerschap 3 jaar had geduurd bij de beëindiging van dat geregistreerd partnerschap, waarvan minstens 1 jaar in België.

De verwerende partij maakt onterecht een cumulatieve toepassing van de verschillende hypothesen van voormelde bepaling nu zij in huidig geval niet de datum van de registratie van de wettelijke samenwoning dd. 11.04.2012 én de beëindiging van de wettelijke samenwoning dd. 03.12.2015 in rekening brengt, doch enkel de data van de gezamenlijke vestiging (inschrijving in rijksregister) in rekening brengt.

Dit is in strijd met artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

De bewoordingen van artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing zijn wanneer zowel het geregistreerd partnerschap als de gezamenlijke vestiging minstens 3 jaar hebben geduurd, met andere woorden: nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat het geregistreerd partnerschap ten minste 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling.

Het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging in artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet zijn drie naast elkaar bestaande én op zichzelf staande hypothesen die elk gelieerd zijn aan drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend.

De bewoordingen van artikel 42quater §4, 1° vreemdelingenwet laten niet toe te oordelen dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste 3 jaar als overkoepelende voorwaarde

dient te worden beschouwd naast de voorwaarde van een geregistreerd partnerschap van ten minste 3 jaar (zie RvV nr. 169 961 inzake huwelijk dd. 16.06.2016.)

Aangezien het verblijfsrecht van verzoeker werd toegekend op basis van geregistreerd partnerschap/wettelijke samenwoning, moet enkel worden nagegaan of het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar in België.

Verzoeker voldoet derhalve aan deze uitzonderingsbepaling en zijn recht op verblijf is onterecht ingetrokken door de verwerende partij.

Al de elementen waren verwerende partij bekend aangezien gewoon vast te stellen in het rijksregister.

Zij heeft echter nagelaten ook maar rekening te houden met het begin en eind van de wettelijke samenwoning/geregistreerd partnerschap.

Zij verwijst onterecht naar de inschrijving in het rijksregister/gezamenlijke vestiging die met 1 maand onderbreking heeft geduurd van 31.01.2012 tot 01.07.2015, hetgeen ook meer dan 3 jaar is.

Een schending van artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij in het bezit is gesteld van een F-kaart na een aanvraag van 19.12.2013 in functie van zijn wettelijk samenwonende partner. Intussen is de situatie van verzoekende partij gewijzigd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Gezien de wettelijke samenwoning op 03.12.2015 werd stopgezet en er geen gezamenlijke vestiging meer is, kan overeenkomstig het voormelde artikel het verblijfsrecht van verzoekende partij worden beëindigd.

Verzoekende partij is van mening dat het geregistreerd partnerschap meer dan drie jaar heeft geduurd, en partijen al die jaren in België hebben samengewoond. Om die reden zou er geen toepassing kunnen worden gemaakt van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en zou artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet in het voordeel van verzoekende partij spelen.

Artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

In de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht gemotiveerd dat de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden gezien verzoekende partij slechts gevestigd is geweest op hetzelfde adres als de referentiepersoon van 31.01.2012 tot 11.10.2012, en van 12.11.2012 tot 01.07.2015.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet niet toelaat om te besluiten tot beëindiging van een verblijfsrecht op grond van een andere hypothese dan dewelke de grond voor verblijf is geweest, benadrukt verweerder dat de beschouwingen van de verzoekende partij manifest strijden met de duidelijke ratio legis van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Er werd terecht door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging vastgesteld dat er op verschillende tijdstippen geen sprake meer was van een gezinscel tussen verzoekende partij en mevrouw [K.], zodat deze termijn geenszins in rekening kan worden gebracht. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat er geen drie jaar aaneensluitend gezamenlijke vestiging is geweest met de referentiepersoon.

Het is niet kennelijk onredelijk om de termijn van de wettelijke samenwoning zonder gezamenlijke vestiging (en aldus zonder gezinscel) niet in rekening te brengen.

Verweerder wijst nog op de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent:

“verzoekster toont niet aan en evenmin blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat haar Belgische echtgenoot zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (Parl.St. Kamer, nr. 512845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit

p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van "permanent samenwonen" van de betrokkenen. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. [...] Verzoekster betwist niet dat zij geen gezinscel meer vormt met haar Belgische echtgenoot. [...] Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 200.566 dd. 01.03.2018)

In zoverre er thans wordt voorgehouden dat er maar 'een maand onderbreking' is geweest, merkt verweerder op dat de wetgever geen uitzondering heeft bepaald voor onderbroken periodes van vestiging.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden als zou de gezamenlijke vestiging meer dan drie jaar hebben geduurd.

Verzoekende partij verwijst naar de bestaansmiddelenvereiste, doch de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat het voldoen aan deze voorwaarde niet verhindert dat een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht wordt genomen: de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft nu eenmaal een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4, 1° tot 4° is voldaan, quod non in casu.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk heeft besloten tot toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl voorts blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze een onderzoek is gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij, ten einde af te toetsen of de verzoekende partij gebeurlijk op andere gronden nog verder een verblijfsrecht zou kunnen uitoefenen.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook heeft kunnen vaststellen dat het niet inhumain lijkt om het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert."

2.3.1. In de bestreden beslissing wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer."

Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet nog als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd erkend op grond van haar overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap, meer bepaald wettelijke samenwoning, met een Belgische vrouw, gesloten op 11 april 2012. In de bestreden beslissing wordt, op basis van de gegevens van het rijksregister, vastgesteld dat deze wettelijke samenwoning op 3 december 2015 werd stopgezet. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat er bijgevolg evenmin nog sprake is van een gezamenlijke vestiging. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen op zich niet. Zij betwist niet dat haar verblijfsrecht in beginsel kan worden beëindigd op grond van de vaststelling van de verwerende partij dat *“het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”*.

De verzoekende partij is niettemin van mening dat haar situatie valt onder de uitzonderingssituatie voorzien in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, waarin geen toepassing kan worden gemaakt van § 1, eerste lid, 4° van deze wetsbepaling. Meer bepaald voert zij aan dat haar wettelijke samenwoning meer dan drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België, en zij beschikt over de vereiste bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissing oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden voor de toepassing van deze uitzonderingsgrond om de volgende redenen:

“De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd is geweest met referentiepersoon van 31.01.2012 tot 11.10.2012 en van 12.11.2012 tot 01.07.2015. Betrokkene is bijgevolg geen 3 jaar aaneensluitend gezamenlijke gevestigd geweest met referentiepersoon. [...]

[...]

Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene aantoonde heden te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Dat betrokkene reeds enkele jaren tewerkgesteld is, is zonder meer een positief element. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.”

De verzoekende partij stelt in dit verband dat de bewoordingen van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet niet toelaten te oordelen dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste drie jaar als overkoepelende voorwaarde dient te worden beschouwd naast de voorwaarde van een geregistreerd partnerschap van ten minste drie jaar, waarvan één jaar in het Rijk.

Zoals reeds werd gesteld, werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij erkend op grond van haar overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap, meer bepaald wettelijke samenwoning, met een Belgische vrouw, gesloten op 11 april 2012. Uit artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° juncto artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat voor wat betreft personen in een geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer dit partnerschap wordt beëindigd of er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, maar niet *“indien [...] het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging [...] bij de beëindiging van het*

geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk”.

Waar de verwerende partij een cumulatieve toepassing maakt van de verschillende hypothesen van de voormelde bepaling, nu zij in het kader van het huidige geval niet alleen de datum van beëindiging van de wettelijke samenwoning in rekening brengt, maar ook het gegeven dat er geen drie jaar aaneensluitend een gezamenlijke vestiging is geweest, is dit in strijd met de door haar gehanteerde bepaling.

De bewoordingen van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat deze bepaling slechts van toepassing is wanneer zowel het geregistreerd partnerschap of de wettelijke samenwoning als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd. Met andere woorden, nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat de wettelijke samenwoning ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling. In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van *“het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging”* en het gebruik van het woord *“of”* wijst zonder meer op het feit dat het gaat om naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen.

De bewoordingen van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe aan te nemen dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende een aaneensluitende periode van minstens drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk) als een overkoepelende voorwaarde dient te worden beschouwd, die hoe dan ook dient te zijn vervuld, naast de voorwaarde van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap van ten minste drie jaar (waarvan minstens één jaar in het Rijk).

In casu moet dus worden vastgesteld dat, gelet op de erkenning van het verblijfsrecht aan de verzoekende partij op grond van haar wettelijke samenwoning, moest worden nagegaan of deze wettelijke samenwoning bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan tenminste één jaar op het grondgebied van het Rijk, zonder meer. Het wordt niet betwist dat dit het geval was.

In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat het niet kennelijk onredelijk is om de termijn van de wettelijke samenwoning zonder gezamenlijk vestiging (en aldus zonder gezinscel) niet in rekening te brengen. Zij benadrukt dat er geen sprake was van een ononderbroken gezamenlijke vestiging gedurende drie jaar, zodat de verzoekende partij zich niet meer kan beroepen op de toepassing van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat dit eerste standpunt niet in de bestreden beslissing is te lezen is en dus een a posteriori motivering is. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat de wettelijke samenwoning wel degelijk drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België. Volgens artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek wordt de wettelijke samenwoning enkel beëindigd wanneer één van de partners overlijdt, wanneer één van de partners in het huwelijk treedt of door middel van een schriftelijke verklaring, die eenzijdig dan wel gezamenlijk kan zijn. De wet voorziet nergens een vorm van onderbreking of schorsing van de wettelijke samenwoning (RvS 29 februari 2012, nr. 218.238). Er dient dan ook te worden aangenomen dat de wettelijke samenwoning heeft geduurd van 11 april 2012 tot 3 december 2015, toen deze door de betrokkenen werd stopgezet. Het standpunt van de verwerende partij druist in tegen de wet. Artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet is duidelijk, waar hierin wordt voorzien dat een toepassing van § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling niet langer mogelijk is indien de wettelijke samenwoning drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België. De gegevens waarop de verwerende partij zich steunt zijn, in het licht van de uitdrukkelijke bepaling dat de duur van de wettelijke samenwoning moet meetellen, niet relevant.

De gemachtigde van de staatssecretaris bevestigde in de bestreden beslissing verder reeds dat de verzoekende partij voldoet aan de in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde bijkomende voorwaarde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

De verzoekende partij heeft aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij zich niet in de uitzonderingssituatie zou bevinden zoals bepaald in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij *“geen 3 jaar aaneensluitend gezamenlijk gevestigd [is] geweest met referentiepersoon”*. Een schending van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk.

2.2.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel dienen niet meer te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS